

VYVOLENÝ

MICHAELA BERÁNKOVÁ

MICHAELA BERÁNKOVÁ

VYVOLENÝ

PŘEDMLUVA

Mívám sny o krásné dívce s oříškovými vlasy a zelenýma očima. Ty sny jsou tak skutečné. Stojí tam uprostřed docela nepoznaného světa, natahuje ke mně ruce a já jdu k ní a nemám zábrany, prostě je to ta nejpřirozenější věc za poslední celé ty roky. Nevím proč, ale cítím se s ní spojený, táhne mě to k ní, jako by na světě neexistoval člověk, kterého bych potřeboval víc. A ona se usměje a dotkne se mé tváře.

Jsem Marianne, a až nadejde čas, přijdu si pro tebe, říká.

Pak vstanu a je ráno a já jsem zklamaný, že to vše byl jen sen. Zase ten stejný sen. Nedokážu pochopit sám sebe, když se přistihnu doufat, že třeba možná... možná že ji jednou potkám. Možná že se mi ten sen zítra bude zdát znova a znova a nakonec se sny třeba promění ve skutečnost. Dává smysl, když řeknu, že se na ten den těším jako malé dítě?

1. ZAJETÍ

Je to on, pomyslí si, když si ho pořádně prohlédnu. Zprvu jsem si nebyla jistá, ale už to cítím. Je to jakýsi pocit neochvějné jistoty, že je naše hledání u konce.

„Jsi si tím vážně jistá?“ ptá se mě Leona už asi po desáté. A já s každou další odpovědí přestávám pochybovat.

„Jo, rozhodně to musí být on,“ zašeptám a hned na to ji chytnu za rameno, abych ji přitlačila blíž k zemi, takže se skryjeme za metr vysokou zídkou. „Jde sem,“ varuju ji, ale to už se vysoký, atletický muž s blond vlasy vydá naším směrem do města, po té co se u kašny rozloučil s dlouhovlasou od pohledu sympatickou ženou, která hází úsměvy na všechny strany.

Muž z kapsy vyloví mobil a spěšně vytočí číslo, aby si zavolal. I kdyby, sotva by si nás dvou všimnul.

„Nepřeháníš to trochu?“ vyjede po mně Leona a setřese mou ruku ze zad, když je od nás ten chlap už v dostatečné vzdálenosti na to, aby nás slyšel. Obrátím oči v sloup. Víím, že nás běžní lidé tady na Zemi nevidí, když si to vyloženě nepřejeme, za což můžeme vděčit naší kvantovo-plazmové technice, kterou nazýváme Filtr. Ale u vyvoleného osudem člověk nikdy neví, ne?

Ometu si z kalhot pomyslné smítko, zatímco přemýšlím, jak ho přesvědčíme, aby s námi odešel na Abyss a všeho se vzdal. Jasně, varovali nás, že to nebude lehké, ale tak už to bývá, když se jedná o proroctví celovesmírného významu. Navíc pořád hrozí, že nás předběhnou strážci z Avarosu, takže není času nazbyt.

Když se podívám na svou zrzavou přítelkyni a její nekompromisní pohled, pochopím, že ho budeme muset odvléct třeba i násilím. Povzdechnu si a Leona mě poplácá po zádech.

„Pojď, ať nám nikam neuteče.“

A rozeběhneme se za ním.

Máme dotyčného na dosah ruky, když si tři metry před sebou všimnu podezřelého chlapa s dlouhými vlasy utaženými do ohonu a ve zlatavém lněném bojovém kompletu, jak se k nám rychle blíží.

Leona zakleje a chytne vyvoleného za paži jako první. Ten s vyjeknutím střelí hlavou doprava, aby zjistil, kdo ho drží. Chvíli mžourá do prázdna, jak se snaží spatřit Leonu skrz její krycí mlhu. Z opačné strany popadnu jeho druhou ruku, zatímco se nás snažím připravit k transportu. Jakmile avaroskému vojákovu dojde, co se snažíme udělat, rozeběhne se, aby nám zabránil uniknout, a z davu se vynoří další dva.

To, že se nehty zaryju do paže vyvoleného, si uvědomím, až když bolesti vykřikne.

„Museli nás sledovat, jinak si to neumím vysvětlit,“ řekne Leona. Skousnu zuby. Sakra, nestihneme to.

„Dostaň ho pryč, já je odlá...“ než to stačím doříct, vyvolený se vymaní z našeho sevření a běží jim rovnou do náruče! Proč nás jenom nevidí!

„Hej!”

Zakleju a mlčky si vyměníme pokyny. Leona se pustí za ním, zatímco já spod bundy vytáhnu plazmou generovanou střelnou zbraň, kterou nazýváme blaster, a aktivuju ji. Opozice znejistí a vůdce avaroské jednotky okamžitě udává povely, jak se zařídit. Vyvolený zpomalí, jak z prázdnoty před sebou zaslechne úderné hlasy, a Leona jeho zaváhání využije, skočí po něm a svalí ho k zemi.

V tu chvíli se zdá, jako by se zastavil čas. Já mířím na mohutného chlapa s culíkem, jeho kolega na mě, Leona leží na blondřákovi, který se rozhodne křičet o pomoc. Lidé, kteří kolem procházejí, pouze krátce vzhlednou a hned na to sklopí zrak a hledí si svého. Samozřejmě, oni vidí jen osamoceného blázna rozpláclého na dlažbě, který se před malou vteřinou hnal prostranstvím jako o život.

Já i avarosan se zbraní si uvědomujeme, že po sobě nemůžeme jen tak začít střílet, aniž bychom ohrozili pozemskou úmluvu a poranili někoho nevědomého. Jakmile nejbližší lidé projdou kolem nás a je jisté, že nás neuslyší, jejich vůdce promluví.

„Je náš, nechte ho tady a odejděte.”

„My tu byly první,” namítnu.

Bojovník si mě pozorně prohlédne až po paty a ušklíbne se. „Víme, co jsi zač, můžeš jít s námi. Ale odvést vám ho nedovolíme.”

Cítím, jak se mi rty roztahují v úsměvu. Leona mě pochopila dokonale a zjevně si nikdo nevšiml, že celou dobu měla teleportační náramek aktivovaný na ruce. Nebývá zvykem, že by Abyss nebo Avaros vypustil svou četu s více než jedním teleportérem. Jen na mě spiklenecky mrkne a v ten moment se oba dva rozplynou vniveč.

„Nemáte ani tušení, co všechno riskujete!” zařve a na čele mu naběhne žíla. Ale to už se přemístím taky.

2. ODPOR

V hlavě mi víří tisíce myšlenek a nevím, jestli se mám těšit nebo se obávat toho, co nadejde, až vyvolený přijde k vědomí. Když jsem se vrátila do Escandrolu, už ležel omráčený na zemi a Leona jen omluvně pokrčila rameny, že zpanikařil a začal se s ní prát, takže musela. Poté, co ho četa zavřela pod zámek, jsem se vydala za kapitánem našich jednotek a zároveň jedním z vůdců zvolených v tribunálu, abych podala zprávu. Chtěla jsem mít tyhle oficiality co nejrychleji za sebou, abych se mohla ponořit do horké lázně a konečně si odškrtnout, že jsem splnila všechno, co ode mě Osud zatím požadoval – zbýval jenom trénink. Ale to jsem se šeredně spletla.

Prudce oddychuju a ženu se vpřed, rozčilená, bezmocná a vyděšená. Zdolám schody kolem vysokých elegantních domů porostlých vláknitými rostlinami a zdobených zlatavými symboly, které Osudu provolávaly slávu. Ještě stále mi hraje v uších ozvěna kapitánova hlasu. „Nejen, že ho budeš trénovat, Marianno, ale budeš na něj dohlížet pomalu ve dne, v noci, abys ho dokonale připravila na plnění svého poslání.”

Na ten posun, který všechny boje skončí.

Přistihnu se, že si koušu ret, a dojde mi, jak zoufale málo vím o proroctví, které celý náš národ drží v naději, že mezi světy konečně

zavládne mír. S Avarosem jsme byli ve válce už tak dlouho, že si ani nevzpomínám, jak takový mír vypadá. To bylo už podruhé v mém dlouhém životě, kdy jsem se sama sebe ptala, proč jsem s vyvoleným sepjata zrovna já?

Vzpomínám si na chvíli, když mě ta otázka napadla poprvé. Na pocit naděje a touze něco dokázat, když mi teta Maritta, vysoká kněžka a uznávaná učitelka Abyssu, ukázala mou budoucnost. Říkala, že si ji přečetla ve hvězdách, a já byla z jejího vidění a mnoha vyprávění tak nadšená, že jsem se nemohla dočkat svých dvanácti let, až mě provede rituálem a já taky budu moc zahlédnout tu část svého velkolepého osudu. Byla jsem dílkem vesmírné skládačky, díky které se změní celý svět.

Sáhnu si zezadu na krk na malé tetování, které bylo jediným důkazem toho, že jsem prošla zasvěcovacím rituálem. Tím dílkem jsem pořád byla.

Suše polknu a cítím, jak se mi rozbuší srdce, když překonám krásně rozkvetlou zahradu plnou bělavých růží a chystám se sejít do sklepení, kde vyvoleného vězní. Od jeho cely mě dělí už jen několik metrů.

Sejdu do tmy a před dveřmi kývnu na Marvena, ať mě pustí dovnitř.

„Hodně štěstí, rozhodně ho budeš potřebovat.“

V krku se mi usídlí knedlík. „Dík.“

Odhodlaně se narovná a vejdu.

Muž sedí sklíčeně na lavici, ale jakmile mě zpozoruje, vrhne se na mříže.

„Okamžitě mě propusťte, na tohle nemáte právo!”

„To asi... nebude možné.” Přistoupím blíž. Vztekle kopne do mříží a prudce s nimi zatřese, jako by věřil, že povolí. Ty se pod jeho úderu ani neotřesou, přeci jen jsou vyrobené z adamantina – ušlechtilého kovu, který se na Zemi běžně nevyskytuje.

„Krucí!” zakleje a zajede si rukama do vlasů. „Co po mně teda chcete? Peníze? Chcete mě zabít?” Pak jako by si vzpomněl na okolnosti, za jakých jsme ho unesli, a upřeně se na mě zadívá. „Co jste vůbec zač?”

„Všechno ti vysvětlím, ale musíš se uklidnit.”

„Já se nemám co uklidňovat! A nevzpomínám si, že bychom si my dva potykali, holčičko!”

Pohladí mě plamen zuřivosti, ale udusím ho a zhluboka se nadechnu. Je vystrašený. Nepomůže, když se na něj teď rozkřičím. Kapitán by mi zrovna neděkoval, kdybych zmařila všechny šance přimět ho s námi dobrovolně spolupracovat.

„Nechceme po tobě peníze a ani tě nechceme zabít. Jsme jedni z opatrovníků Země a její sluneční soustavy.”

„Cože?” Zpracovává tu informaci a zavrtí hlavou. „Děláš si ze mě srandu? Tohle je nějaká fraška?”

Zachovávám kamenný výraz. „Přenesli jsme tě, protože jinak bys padl do rukou Avarosu – to víceméně byli ti chlápci, do kterých jsi málem narazil, když ses nám snažil uniknout. Pokud jsi je teda viděl.”

Znejistí a zadívá se mi do očí. „Myslel jsem, že se mi to zdálo.” Zavrtí hlavou, jak se má slova vzápětí snaží popřít. „Ne, tohle nemůže být pravda. Čekáš, že ti na to skočím?”

Přistoupím blíž. „Vím, že to cítíš. Zdá se ti o tom – o moci, která se ti prolíná žilami, o síle, která všechno změní k lepšímu. Netvrď mi, že ne.”

Chvíli se na mě dívá a já si všimnu, jak průzračně modré má oči. Jeho hranatý obličej se najednou vyhladí, jako by prozřel, než prudce kopne do mříží a k mému nemilému překvapení nadskočím leknutím.

„Nevěřím ti ani slovo!”

„Budeš muset,” otočím se na patě.

Ještě za mnou něco vykřikne, když Marven za sebou zabouchne. Na schodech už na mě čeká Leona. Opírá se o zábradlí a líně svěsí ruce podél těla.

„Nezní příliš nadšeně z toho, že má zachránit svůj svět před zkázou.”

Obrátím oči v sloup a potlačím slzy, které se mi nepochopitelně derou do očí. Dalo se čekat, že takhle bude reagovat. Koneckonců chovala bych se stejně, kdyby mě za denního světla přepadli nějakí neviditelní lidé a zavřeli do klece a začali vykládat nějaké pohádky o tom, jak vlastně celou planetu chrání. A to jsem mu ještě ani nepověděla o proroctví. To bude vrchol všeho.

„Až se potkají zrcadla a pohlédnou do své pravé tváře, nastane konec doby temnoty a svět se připraví na světlo, jež je součástí pravé tváře jeho duše.” To tvrdilo proroctví. Rozhodně to tak teda vypadalo.

„Nezbude mu, než si zvyknout.“

Z cely se pořád ozývají rány.

„No, rozhodně se nevzdává.“

Povzdechnu si. „Nenaobědváme se? Od rána jsem nejedla.“

„Já vím.“

3. PŘÍMĚŘÍ

Domov, sladký domov, pomyslím si, když otevřu těžké jasanové dveře a okamžitě zamířím k pohodlné měkoučké sedačce, abych se v ní mohla na chvíli ztratit – než se zase vydám za vyvoleným. Zavrtím hlavou, abych myšlenky na něj potlačila, a uprostřed skleněného stolku stisknu tlačítko, z kterého vyrazí kužel světla, aby mi zprostředkoval poslední zprávy.

Nejprve se mi zobrazí usměvavá úzká tvář mámy. „Zlatíčko, dej vědět, jak jsi dopadla na misi. Věřím, že vše dobře dopadlo a že je na tebe Osud pyšný.”

Hm, zabručím. Přejdou rovnou k další zprávě od Trexe. Trex je kluk z našeho města Murrotu, který se mě už týdny snaží dostat na rande. Ze slušnosti a možná kapánek i z vědomí, že je doma v Murrotu a tudíž daleko ode mě, zjistím, co po mně chce. Jenže když najednou spatřím jeho snědý obličej, který jsem na učení denně vídala, hned komunikátor vypnu a s povzdechem zapadnu do sedačky. Vyřídím to později, až.. až budu mít pro dnešek od protivného vyvoleného pokoj.

O hodinu později se blížím ke sklepení, zatímco se město pomalu chystá k večerní modlitbě za přízeň Osudu. Tentokrát vstup do cely nehlídá Marven, ale Deborah. Svoje sympatie k vězni dá najevo jen

obširným gestem, jak by ho nejraději uškrtila, než mě pustí dovnitř. Usměju se, ale z hloubi duše ke mně začíná proplovat ten pocit podivné nervozity, který rychle vystřídá pocit, že bych se radši měla otočit a vrátit se do bytu a návštěvu odložit na zítřek – pocit děsu s ním vůbec promluvit, protože vím, že je nemožné ho přesvědčit, aby nás přestal nenávidět, zvláště když si zároveň uvědomuju, že nemá na vybranou.

Opírá se o stěnu, z adamantinových trámů a trubek na stropě se odráží světlo zapadající hvězdy Electry. Vejdu dovnitř a všimnu si, že v ruce drží mobil s rozsypaným displejem. Na opačné straně cely leží převržený táč s jídlem, evidentně se ho ani nedotkl.

„To jsi zase ty,” řekne otráveně. „Pokud jsi mě nepřišla pustit, tak vypadni.”

Sednu si naproti němu, mlčím. Podívá se na mě a posměšně si odfrkne. „Skvělé. Tak proč ne? Jen se podívej – na trosku, že?”

„Nic si nesnědl.”

„Radši chcípnu, než abych jedl to vaše zkažené jídlo, abyste mě pak s radostí mohli mučit.”

„My tě nechceme mučit.”

„Heh,” ušklíbne se. „Jasně. Tak co tady vlastně dělám.”

Skousnu si ret a sklopím pohled k zemi. „Mrzí mě to, neměli jsme na vybranou.”

„Vždycky je na vybranou,” vyjede a prudce se nadechne. „Ale to byste se taky museli chovat jako lidi!”

Po celodenním křičení je jeho hlas slabý a ochraptělý, ale na jeho vzdoru se nic nezměnilo.

Povzdechnu si. „Země je v ohrožení a ty jsi jediný, kdo to může ovlivnit. Jsi naše jediná naděje.”

„Aha,” začne a na moment mě zaplaví nelogický pocit naděje, než ho dalšími slovy opět zadupe do země. „A já vám na to pěkně seru! Já ti řeknu, co je pro Zemi jediná naděje – lidskost, soucit s druhými, respekt! Ani jedno vám očividně nic neříká!”

„Zajali by tě a mučili, kdybychom nezakročili – kdybych tě nenašla.”

„Ty?” vysměje se a pak se zarazí. „Ty?” zopakuje jiným, pochybovačným tónem. Ale ten okamžik velmi rychle pomine. „Přepadlas mě! Uneslas mě! Už hodiny jsem nezvěstný! Určitě mě hledají.”

„Nenajdou tě.”

„A pokud mě najdou, policie vás do jednoho zatkne. A až vás hodí do vězení, pořádně si to vychutnám.”

Povzdechnu si znovu. „Nevěříš mi.”

Zavrtí hlavou. „No tak mě pusť ven a dokaž mi, že mi říkáš pravdu.”

„A ty utečeš.”

Odfrkne si, jako bych o tom snad pochybovala.

„Víš, nechci ti ublížit.”

„Ty mně?” nevěřičně zvolá a pak si mě začne soustředěně prohlížet. „Jak že se vůbec jmenuješ?”

„Marianne.”

„Co?” hlesne a vytřeští oči.

Zamračím se. „Marianne,” zopakuju.

„Slyšel jsem dobře, jen...” odmlčí se, jak se ponoří do svých myšlenek. Než mě znovu probodne pohledem a mně se zatají dech.

Prudce do sebe nasaje vzduch, jak dospěje k rozhodnutí. „Dobře, Marianno, možná bych si přeci jen rád poslechl, proč jste mě unesli, a možná zvážím i tu možnost, že budu spolupracovat, ale nejdřív mě přesvědč, že si nevymýšlíš, a rozhodně mi taky zařídíš lepší ubytování. Pak se budeme bavit dál.”

Zarazím se, protože mě jeho náhlá změna názoru vyvede z míry. Jen pokrčí rameny. „Stejně nemám moc na vybranou, nebo snad jo?”

„Hm, dobře, jasně. Deborah?” zavolám na strážkyni. Vyskočí na nohy a překvapeně sleduje, jak se Deborah blíží s panýlkem, který má otevřít celu a pustit ho na svobodu. Adamantinové tyče vyjedou nahoru, takže mezi námi nestojí už žádná zábrana. Všimnu si, jak sevře ruce v pěst, ale zůstanu klidně stát, než se ke mně odváží přiblížit.

Přistoupí téměř okamžitě, jako by se obával, že mříže jinak spadnou.

„Jestli spolu máme vycházet, je potřeba, abys znal pár pravidel. Za prvé, můžeš jít kamkoliv chceš, ale očekávej, že tě budu doprovázet na každém kroku. Za druhé, přestože si lidé uvědomují, že jsi vyvolený Osudem, pořád jsi cizinec, takže s nikým nenavazuj hovory, dokud tě o to nepožádají.”

„Cože?“

„A za třetí bys mi mohl říct, jak se jmenuješ.“

„Co jsem si to namlouval. Jasně, pořád vězněm.“

Povzdechnu si.

Zavrtí hlavou a zhluboka se nadechne. Najednou si mě zamyšleně prohlíží.

„Byla jsi jen mlhou, když jste mě přepadli,“ poznamená.

Ukážu mu cestu ven z místnosti. „Budeš bydlet u mě v bytě, mám tam jeden pokoj volný.“

Rozeběhne se do schodů.

„Do háje,“ ztěžka polknu, že jsem se nechala tak snadno obalamutit, když jsem uvěřila pozemšťanovi. Nahoře ho však zastihnu zkoprněle zírat na Escandrol. Víím, na co se dívá – na pomalované stavby, na zahradu bělostných zářících květů divokých růží a vlevo na poušť, která prosvítá za zdivem, ale hlavně na černé nebe, kde vysoko nad námi svítí naše čtyři oběžné družice s různě velkými prstenci. Olízne si rty a vyděšeně se na mě podívá. „Takže je to pravda. Ty sny.. to všechno..“

Netuším, o čem mluví, ale on si přece musel nějakým svým způsobem uvědomovat, jak moc je výjimečný, a Osud mu naše setkání mohl třeba dokonce nastínit ve snech.

„Tak pojď. Brzy začnou modlitby. Ráda bych se připravila.“

Vyrazím jako první a doufám, že půjde za mnou a že si uvědomuje, jak riskuju, když jsem se mu rozhodla důvěřovat. Nebo za to mohlo naše zvláštní pouto, o kterém jsem věděla pouze z proroctví?

„Jinak, jmenuju se Ralph.“

„Hezké jméno, těší mě, Ralph.“

Dožene mě, ale nepřestává se fascinovaně rozhlížet. Během několika hodin se najednou ocitl v docela jiném světě. Cítím na sobě pohled Deborah, jak nás dva od sklepení obezřetně pozoruje.

„Jak.. jak je tohle možný? Jak tohle může existovat?“ Snaží se porozumět tomu, co vidí.

„To, že to nevidíš, ještě neznamená, že to neexistuje.“

„To jo, ale.. myslím tím, proč jsi mi to prostě neřekla a muselas mě odvléct násilím.“

„Nebyl na to čas.“

„Jasně, ti druzí... jak že jsi jim říkala?“

„Avarosané.“

„Vážně jsem se musel praštit do hlavy.“

„A za druhé.. dobrovolně bys s námi nešel a neopustil jsi svůj dosavadní život.“

Střelí ke mně pohledem. „To se domů asi jen tak nevrátím.“

„Záleží, jak rychle se naučíš to, co se naučit máš, abys nám mohl pomoci. Aby ses vůbec měl kam vrátit.“

Ticho, které se mezi námi rozhostí, se mi vůbec nelíbí. Možná ho o existenci Abyssu můžu přesvědčit, ale to neznamená, že se za každou cenu nebude snažit dostat domů na Zemi. Vlastně když nad tím tak přemýšlím, je vůbec divné, že se mi rozhodl dát šanci všechno vysvětlit teprve, jakmile se dozvěděl, že se jmenuju Marianne, a já se

nechala obalamutit. Najednou si připadám směšně naivní, že jsem ho pustila ven tak brzy.

Kde jsem ztratila hlavu?

Budu si muset promluvit s Leonou a požádat ji, jestli mi s dohledem nad Ralphem dočasně nepomůže, abych zjistila něco víc o proroctví a o tom, jak mě tohle pouto může ovlivňovat, a vím, že mi informace může zprostředkovat moje teta, která je veleváženou kněžkou v Murrotu. Snad na mě bude mít konečně víc času a ochoty než posledně, až zjistí, že se vyvolený nachází tady v Escandrolu a že se proroctví Osudu pomalu naplňuje.

Ach, to zatracené proroctví...

„Co se to vlastně mám naučit?“ promluví konečně Ralph a je zřejmé, že nad tím musel přemítat celou cestu po schodech do města.

Pokrčím rameny. Tuším, že se má naučit pracovat s myslí, protože jeho síla sídlí v jeho duši, ale jak se jeho schopnosti nakonec projeví, to nemám ponětí. Jediné, co vím, je, že ten zásah má být trvalý a že na Zemi i v celé galaxii má dojít k výraznému nezvratnému frekvenčnímu posunu. Takže nakonec řeknu: „Myslím, že jsem ti toho prozatím řekla dost, měl bys to zpracovat.“ Otevřu dveře a uvítám ho u sebe doma.

Mračí se. Pak opatrně vkročí dovnitř.

„Připravím ti postel tamhle v rohu. Na nic nesahej.“

„Proč?“

„Technologie, které zatím nerozumíš. Nepotřebuju žádné komplikace,“ pohlédnu mu zpřímá do tváře. „A pokud se nechceš

vrátit do sklepení, doporučuju ti, abys mě poslouchal a dodržoval pravidla.”

„Tomuhle teda říkám zlatá klec,” zamumlá si spíš pro sebe, ale stejně se zeptám, co tím myslí.

„Nic. Jen takové přirovnání.”

Nechápu, ale už to nerozebíráme. Zvednu ze stolu ovladač a kombinací čísel, které znám nazpaměť, zadám kód, abych přístroj aktivovala, a zamířím s ním na jižní zeď, která na povel zareaguje, přetočí se a najednou se před námi téměř doslova zhmotní postel s bělostným povlečením a adamantinovou kostrou.

Ralph se zarazí a oněměle se na mě podívá. V jeho výrazu náhle spatřím tucty nových otázek. Projdu se po dlažbě až k jídelnímu okénku a zanedlouho mu na stůl položím těstoviny.

„Večeře – tohle sníš ještě, než skončí večerní modlitba, rozumíme si.”

A než se zmůže na slovo, zapluju do druhého pokoje s vědomím, že bez mého hlasového rozkódování se Ralph z bytu ven nedostane, i kdyby sebevíc chtěl. Snad ho nenapadne to zkoušet, aby nedostal ránu.

Zabouchnu za sebou a slyším, jak zakleje, a musím se pousmát. A pak si kleknu na kobereček a oddám se chvalo zpěvům Osudu, které se rozezní po celém Escandrolu.